

Der var sidste Foraar og hen paa Sommeren megen Diskussion om, hvordan det havde sig med dette, at de havde set Trontalen igenem. Jeg var ved et Møde i Herning sammen med den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Holdgaard, og dør meddelte Statsministeren officielt, at de to Medlemmer havde gennemset Trontalen, før den blev fremsat for Offentligheden, dette er altsaa en autentisk Forklaring paa Forholdet. Men hvordan vil man saa kunne komme og fortælle, at man ikke var Tilhænger af Paripolitikken i Efteraaret 1925? Jo, det er jo netop det, man var, sammen med alle andre Partier, men da man saa fik Følelsen af, at denne Politik kunde yolde store økonomiske Vanskeligheder ude i Landet, og at der kunde blive en hel Del utilfredse, saa øjnede man en Chance ved at slaa kontra og gaa over til Nedskæringspolitikken, og saa vilde man have Kronen skaaret ned til ca. 91, efter at den allerede var kommet op i 92. Men til Trods for alle disse Vanskeligheder, der blev gjort under Valutaforhandlingerne i Efteraaret 1925, endte det dog med, at det radikale Venstre stemte for Valutaloven af 1925, som de havde stemt for den første Valutalov, og derigennem fik det sit fulde Medansvar for den Pengepolitik, der er ført her i Landet. Jeg har været nødt til at gøre disse Bemærkninger. Den højtærede Statsminister sagde, da han var lidt inde paa disse Forhold, at han vilde gemme sine Udtalelser om Paripolitikken til Finanslovbehandlingen. Det forekommer mig, at det havde været ganske interessant at faa hele det Spørgsmaal klaret med det samme, for det betyder jo dog noget, om et Parti skal kunne smøge sit Ansvar af sig overfor Offentligheden og overfor Befolkningen, medens dette Parti dog har ganske det samme Ansvar i dette Forhold som alle de øvrige Partier her i Salen.

Fra radikal Side stiller man sig altsaa afvisende overfor Formueafgiften. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard stillede sig ogsaa afvisende overfor Tilskuddene, de 15 Mill. Kr., men han var ikke utilbøjelig til at ville gaa med til at gøre et Forsøg — jeg formoder, at det skal være et Forsøg med en tre—fire Millioner Kroner som det, der var Tale om sidste Aar —, og saa kunde vi jo paa Grundlag af dette Forsøg se, hvad der saa kunde blive ud af det i den kommende Tid. Men dette er jo neppe et Standpunkt fra det ærede Medlems Side, som vil kunne tilfredsstille den højtærede Statsminister, for det er ikke det, Statsministeren tænker paa, saadan en tre—fire Millioner

Kroner i Tilskud til Forsøg, for at vi kan se, hvordan det kan gaa, nej, Ministeren forlanger jo nogle og tyve Millioner Kroner i Tilskud, for at der rigtig kan blive noget ud af det. Men nu maa vi altsaa se, om der kan komme Enighed imellem dem paa disse Punkter.

Jeg skal derefter vende mig med nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Drachmann. Det ærede Medlem var i sin Tale inde paa at omtale Venstres Stilling med Hensyn til Andelsvirksomheder, Slagterier og industrielle Virksomheder, som findes indenfor Landbruget, og han rettede her stærke Bebrejdelser imod Venstre. Det ærede Medlem mente, at Venstre i Virkeligheden gennem sit Standpunkt dør var med til at trække Arbejdslønningerne og derigennem ogsaa Produktionsudgifterne op, medens de ellers hævdede, at det for en Række Virksomheders Vedkommende var nødvendigt at faa Produktionsudgifterne ned. Nu har jeg aldrig forstaaet det saaledes, at Andelsslagterier og Andelsmejerier, Brugsforeninger, alle disse Sammenslutninger, var noget specielt Venstre. Jeg forstod det saadan, at alle, baade Konservative, Radikale, Venstre og Socialdemokrater, Husmænd og Gaardmænd, var med i disse Andelsvirksomheder. Men naar det er Tilfældet, og det er det jo, er det vist ikke værd at søge gennem Bemærkninger at gøre disse Organisationer politiske ved at give et politisk Parti Ansvar for dem. Jeg skal her aldeles ikke komme ind paa, hvorvidt der er optraadt rigtigt fra Brugsforeningernes eller fra Slagteriernes Side, det er aldeles ikke Sagen, men naar det ærede Medlem Hr. Drachmann udtalte sig paa den Maade, han gjorde, om disse Forhold, saa forekommer det mig, at han slaar ikke blot til Venstre, men ogsaa til sine egne Folk, til de Konservative, og at han i højere Grad optræder som Talsmand for Arbejdsgiverforeningen og Storindustrien end som Talsmand for almindelige konservative Synspunkter. I alle Tilfælde tror jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Drachmann gør særlig klogt i at fremture videre paa den Vej. I hvert Tilfælde vil han ikke vinde noget hos os ved at argumentere paa den Maade, han har gjort i denne Forbindelse.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann kom derefter ind paa en meget indgaaende Omtale af, hvad der efter hans Mening skulde redde os ud af Vanskelighederne. Dette kan jeg for mit Vedkommende spare mig at komme ind paa ved denne Lejlighed, for der foreligger jo ikke noget af den Slags til Behandling vedrørende Told, og